Ο Τεκτονισμός εις την «καθ' ημάς Ανατολήν» (πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 5 Απριλίου, 2012

Ὁ Τεκτονισμὸς/Μασονία εἶναι ἐμβόλιμο μέγεθος στὴν ἑλληνορθόδοξη κοινωνία, ποὺ παρασιτεῖ στὸ σῶμα της, μὲ συνέπειες ὀδυνηρὲς γιὰ τὴν συνοχὴ καὶ ταυτότητά της. Τὸ σημαντικότερο: Ὁ Τεκτονισμὸς εἶναι τοκετὸς ξένων ὠδίνων, ξένος τελείως πρὸς τὴν ταυτότητα τοῦ Γένους/Ἔθνους μας, καὶ μάλιστα στὴν οὐσία του μὴ συμβατὸς μὲ αὐτήν. Ἔτσι, ἐνεργεῖ τὸν ἰδεολογικὸ διαμελισμὸ τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, κυρίως στὰ «ὑψηλότερα» κοινωνικὰ στρώματά της, συμβάλλοντας στὴ διαιώνιση καὶ τὸ βάθεμα τοῦ ἰδεολογικοῦ μας διχασμοῦ. Ἡ δράση του (ἀπὸ τὸν 18ο αἰώνα) στὸν δικό μας γεωγραφικὸ χῶρο ἐθεμελίωσε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ Μασονία ταυτίζεται μὲ τὸν ἀποκρυφισμὸ καὶ τὴν σκοτεινότητα λειτουργίας καὶ ἐνέργειας, κάτι ποὺ ὑποστασιώνεται στὴ γνωστὴ στὰ Ἰόνια Νησιὰ καὶ ἀπαξιωτικὴ γιὰ κάποιον διατύπωση’ «σὰν μασόνος»...

Ὁ Ἑλλαδικὸς Τεκτονισμὸς ἔχει προέλευση ἀγγλική. Τὸ βρετανικὸ στοιχεῖο, ὅποια καὶ ἂν ἦταν ἡ δραστηριότητά του ἐπιδόθηκε στὴν ἵδρυση (ἀγγλικῶν) τεκτονικῶν στοῶν. Ἡ «ἱεραποστολικὴ» αὐτὴ κινητικότητα ἐνίσχυε οὐσιαστικὰ καὶ τὴν προώθηση τῆς βρετανικῆς πολιτικῆς. Τὰ ἀρχειακὰ στοιχεῖα διαψεύδουν τὸν περὶ τοῦ ἀντιθέτου ἰσχυρισμὸ τῶν δικῶν μας τεκτόνων, πρὸ πάντων τὰ ἀρχεῖα τοῦ Colonial Office (ὑπουργείου ἀποικιῶν) γιὰ τὰ Ἑπτάνησα (1814-1864). Ἡ πρώτη Στοὰ στὴν «καθ΄ ἡμᾶς Ἀνατολὴν» ἱδρύθηκε στὴ Σμύρνη μὲ πρωτοστάτη σὲ αὐτὴν τὴν κατεύθυνση τὸν ἐπιφανή τέκτονα Ἀλέξανδρο Ντρυμόν. Ἀπὸ τὴ Σμύρνη ἐξαπλώθηκαν οἱ Στοὲς στὴν Κωνσταντινούπολη μὲ τὴν ἵδρυση καὶ ἐκεῖ Στοᾶς τὸ 1848. Τὸ εὐρωπαϊκὸ πολιτιστικὸ κλίμα καὶ ἡ κοσμοπολίτικη πληθυσμιακὴ σύνθεση εὐνοοῦσαν τὴν εἰσαγωγὴ νέων ἰδεῶν, ποὺ ἔβαινε παράλληλα μὲ τὴν ἀποδυνάμωση τῆς χριστιανικῆς πίστης καὶ τοῦ συνδέσμου μὲ τὴν ὀρθόδοξη παράδοση. Δὲν εἶναι συνεπῶς περίεργο, ποὺ τέκτονες κατεῖχαν θέσεις καὶ σὲ αὐτὸ τὸ Φανάρι καὶ τὸ Πατριαρχεῖο ἤδη περὶ τὸ 1755. Στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰώνα, ἐξ ἄλλου, εἶχαν ἱδρυθεῖ Στοὲς στὴν Ἀθήνα, τὴν Ζαγορά, τὰ Ἀμπελάκια, τὰ Ἰωάννινα καὶ τὰ Ἰόνια Νησιὰ (πρῶτος «ἀπολογητὴς» τοῦ τεκτονισμοῦ στὴν Ζάκυνθο ὁ κληρικὸς Ἀντώνιος Κατήφορος). Ὁ Τεκτονισμὸς στηριζόταν κυρίως στὸ ἀστικὸ στοιχεῖο, κινήθηκε δὲ στὸν χῶρο τῶν λογίων, τῶν ἐμπόρων καὶ τῶν Φαναριωτῶν.

2. ἩΟρθόδοξηἘκκλησία, στὸἑλληνόφωνοτμῆμα της, ἔλαβενωρὶς θέση ἀπέναντιστὸΤεκτονισμὸκαὶτὴνἀπειλή του, γιὰτὴνἑλληνορθόδοξη παράδοση,

τὴνὁποίαἀναιρεῖκαὶ μόνη ἡ παρουσία του. Ἡ πρώτη θεωρητικὴ καταδίκη τοῦΜασονισμοῦστὸ κλίμα τοῦΟἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔγινεσχεδὸν σύγχρονα μὲτὴνἵδρυσηΣτοῶν του. Μαρτυρία ἁγιορείτικου χειρογράφου ὑποστηρίζειτὴνἔκδοσησυνοδικοῦκαταδικαστικοῦ γράμματος τὸ 1745. Ἀποκήρυττετοὺς τέκτονες ὡς «ἀθέους», μὲτὴνγνωστὴἔννοιαποὺεἶχεἡ λέξη ἤδηστὴνΚαινὴ Διαθήκη (Ἐφεσ. 2, 12), ὡςἀρνούμενουςδηλαδὴτὸν μόνο ἀληθινὸ Θεό, στὸ πρόσωπο τοῦἸησοῦΧριστοῦ. Ὁπατριαρχικὸςἀφορισμός, ἐξἄλλου, τοῦ 1793 (Νεόφυτος Β΄) συμπεριελάμβανε «τοὺςΒολταίρουςκαὶΦρανκμαζόναςκαὶΡοσσοὺςκαὶΣπινόζας» –τοὺς πρωτεργάτες δηλαδὴτῆςΓαλλικῆςἘπανάστασης. Πρέπει δὲἐδῶνὰὑπογραμμιστεῖὅτιὁΤεκτονισμὸςκαὶἡἐίσβολή του στὸχῶροτῆςΡωμαΐικηςἘθναρχίαςἐπηρέασανκαὶτὴ στάση της ἔναντιτῆςΓαλλικῆςἘπανάστασηςκαὶτῶνἰδεῶν της. Ἄλλωστε, καὶὁ Ναπολέων μὲτοὺςἀδελφούς του ἦσαν διακεκριμένοι τέκτονες. Κατὰτὸνκαλὸ γνώστη τῶν πραγμάτων ΣτῆβενΡάνσιμαν, «οἱἰδέεςτοῦΤεκτονισμοῦτὸνΙΘ΄ αἰ. ἦσανἐχθρικὲςπρὸςτὶςἀρχαῖεςἐκκλησίες». Μὲτὴνεἰσχώρηση μάλιστα καὶμερικῶνἙλλήνωνἐκκλησιαστικῶνστὴ Μασονία ἐπιτεύχθηκεἡ «ἐξασθένισητῆςἐπιρροῆςτῆςὈρθόδοξηςἘκκλησίας».

Πρό ἐτῶν συνεξέδωσα μὲ τὸν ἐκλεκτὸ φιλόλογο κ. Χαράλαμπο Μηνάογλου πολλὰ καὶ καλὰ ὑποσχόμενο, ἕνα ἔργο τοῦ 1782, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀγάπιο Κολλυβὰ Παπαντωνάτο, μὲ τίτλο «Ἀνατροπὴ τῆς Φραγμασονικῆς πίστεως». Τὸ ὀγκῶδες αὐτό ἔργο δείχνει μία προχωρημένη καὶ τεκμηριωμένη γνώση τοῦ Μασονισμοῦ, ποὺ μάλιστα ἀντιμετωπίζεται ὡς θρησκεία, ἀναιρετική τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ γενικά τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Τὸν 19ο αἰώνα ὁ Τεκτονισμός, ἡ φιλοσοφία καὶ οἱ ἐπιδιώξεις του, ἀλλὰ καὶ ἡ μέθοδός του, ἔγιναν πλέον σαφῆ στὰ ἀγγλοκρατούμενα Ἑπτάνησα. Τὸ 1839 συνέταξε πολυσέλιδη (ἀνέκδοτη ἀκόμη, ἀλλὰ παρουσιασμένη ἐπιστημονικὰ) ἀναίρεση τοῦ Τεκτονισμοῦ, ὁ τότε Ἔφορος (1837-1839) –πρύτανις– τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας καθηγητὴς τῆς Θεολογίας, ἱερομόναχος Κωνσταντῖνος Τυπάλδος- Ἰακωβάτος (1795-1867), ὁ μετέπειτα πρῶτος σχολάρχης τῆς Ἱ. Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης (Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο). Εἶναι γνωστή ἐπίσης ἡ ἀντιμασονικὴ δράση τοῦ Κοσμᾶ Φλαμιάτου (†1852) καὶ τοῦ Ἀποστ. Μακράκη (†1905), ὅπως κατὰ τὸν 20ο αἰώνα τὰ ἀντιμασονικά ἔργα τοῦ Καθηγητοῦ Παν. Τρεμπέλα, τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, τοῦ Ν. Ψαρουδάκη, τοῦ Κ. Τσαρούχα, τοῦ Β. Λαμπρόπουλου, τοῦ Ν. Φιλιππόπουλου κ.ἄ.

3. Ἡ Ἐκκλησίατῆς ἙλλάδοςμὲτὴνπολυδημοσιευμένηἘγκύκλιό της τοῦ 1933, μετὰ τὴν γνωμάτευση τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, τηρεῖ στάση σαφῆ καὶ ρωμαλέα. Μὲ βάση τὰ κείμενα τῆς Ὀρθόδοξης Παράδοσης καὶ τὰ βιβλία τοῦ Τεκτονισμοῦ ἀκολουθεῖ τὴν ἄποψη τῆς Διορθόδοξης Ἐπιτροπῆς (Ἅγιον Ὄρος,

> 1930) και «καταδικάζει» τὸν Τεκτονισμό, ὅπως θὰ πράξει καὶ μὲ ἄλλα κείμενά της τὸ 1972, 1984 καὶ 1996. Ἤδη, τὸ 1933 ἡ Ἱερὰ Σύνοδος δέχεται τὸν χαρακτήρα τοῦ Τεκτονισμοῦ ὡς θρησκείας, ἐπιμένοντας στὴν ἐπικινδυνότητά του. «Ἡ Μασονία -δηλώνεται- δὲν εἶναι ἁπλῆ τις φιλανθρωπικὴ ἕνωσις ἢ φιλοσοφικὴ σχολή, ἀλλ΄ ἀποτελεῖ μυσταγωγικὸν σύστημα, ὅπερ ὑπομιμνήσκει τὰς παλαιάς ἐθνικάς θρησκείας ἢ λατρείας, ἀπὸ τῶν ὁποίων κατάγεται καὶ τῶν ὁποίων συνέχειαν καὶ ἀναβίωσιν ἀποτελεῖ. Τοῦτο ὄχι ἁπλῶς ὁμολογοῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐναβρυνόμενοι διακηρύττουσιν αὐτοὶ οἱ πρόκριτοι τῶν ἐν ταῖς Στοαῖς διδασκάλων…». Τὰ συμπέρασμα: «Οὕτως ἡ Μασονία ἀποδεδειγμένως τυγχάνει θρησκεία μυστηριακή, ὅλως διάφορος, κεχωρισμένη καὶ ξένη τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας».

Βέβαια αὐτὰ τὰ ἀρνοῦνται ἐπισήμως οἱ Τέκτονες, διαφωνοῦν ὅμως πρὸς τὰ ἴδια τὰ κείμενα καὶ τὶς κατὰ καιροὺς διακηρύξεις γνωστῶν τεκτόνων. Ἀλλὰ καὶ ἡ Διορθόδοξη Διάσκεψη τοῦ 1930 ἐχαρακτήρισε τὴν Μασονία «ὡς σύστημα ἀντιχριστιανικὸν καὶ πεπλανημένον». Ὑπάρχει δηλαδὴ ἀδιατάρακτη συνέχεια στὴν περὶ Μασονίας ἀντίληψη καὶ στάση τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸ 1782 καὶ ὁ Ἀγάπιος Παπαντωνάτος εἶχε δηλώσει: «Ἡ φραγμασονικὴ πίστις εἶναι ἡ πλέα ἀσεβεστέρα καί ἡ πλέα ἐπιβλαβεστέρα εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ ὅσας ἀσεβείας ἐστάθησαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ αἰῶνος ἕως τῆς σήμερον». Καταλήγει δὲ στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Τεκτονισμὸς εἶναι ἀντιχριστιανικὸς καὶ πλήρης ἀνατροπὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἡ Μασονία μὲ τὸν συγκρητιστικὸ της χαρακτήρα («ὅλα στὸ ἴδιο τσουκάλι») λειτουργεῖ ὡς ὑπερθρησκεία ὑπέρθεος ὁ θεὸς της Μ.Α.Τ.Σ.=Μέγας Ἀρχιτέκτων τοῦ Σύμπαντος), πού καταβροχθίζει τὰ διάφορα θρησκεύματα ὅσο καὶ ἂν ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν τὰ θίγει. Ἰδιαίτερα τὸ ἀσυμβίβαστο μὲ τὴν Μασονία ἰσχύει γιὰ τὸν (ὀρθόδοξο) Χριστιανό, διότι ἰσοπεδώνει τὸν Χριστό μας, ταυτίζοντάς τον μὲ διάφορους «μύστες», ἀρνούμενη βάναυσα τὴν μοναδικότητα καὶ ἀποκλειστικότητα (Πράξ. 4,12) στὴ σωτηρία, τοῦ μόνου Ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ ΜΟΝΟΣ μπορεῖ νὰ ὁδηγήσει στὴν θέωση ὡς ἕνωση μαζί Του. Διότι ὁ Χριστός δίνει στὸν ἄνθρωπο ὡς Θεάνθρωπος, ὅ,τι Αὐτὸς ἔχει, δηλαδὴ θεότητα, τὴν ἄκτιστη καὶ θεοποιὸ Χάρη Του. Ἀντίθετα, ὁ Χριστὸς μας χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἐπιφανή τέκτονα (Βρατσάνος) «ὁ μεγάλος Ναζωραῖος Μύστης». Στὸ βιβλίο του («Τὸ βιβλίο τοῦ Μαθητοῦ») σημειώνει: «Ὁ σημερινὸς τέκτων γνωρίζει καλά, ὅτι ἡ μύησίς του στὰ τεκτονικὰ μυστήρια τὸν ἔκαμε τέκτονα ὅμοιο μὲ τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἀμφίωνα καὶ τὸν Χριστό». **Ὁ ἰσχυρισμὸς ἄρα Ἑλλήνων τεκτόνων, ὅτι παραμένουν πιστοὶ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, ἀποδεικνύει ἤ ὅτι ἀγνοοῦν τὸν Χριστιανισμὸ στὸ σύνολό του ἢ ὅτι εἶναι ἀπατεῶνες.** Τρίτον δὲν ὑπάρχει! Γι’ αὐτὸ καὶ ἰσχύει πάντοτε τὸ ἀσύμπτωτο καὶ ἀσυμβίβαστο τῆς ἰδιότητας τοῦ Τέκτονος μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ (ὀρθοδόξου) Χριστιανοῦ, κατὰ τὶς διακηρύξεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, ποὺ ἐπαναβεβαιώθηκαν ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο κυρὸ Χριστόδουλο τὸ 1988 μὲ

ἕνα ἐγκύκλιο κείμενό του μὲ τίτλο: «Γιατί δὲν μπορεῖ νὰ εἶμαι μασῶνος. Ὡς Ἕλληνκαὶ Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἀνήκω στὴν Μασωνία». Τὸ κείμενο αὐτὸ παραθέτει δέκα σημεῖα, ποὺ αἰτιολογοῦν τὴν ἀποστροφή του στὴ μασονικὴ ἰδιότητα. Στὸ σημεῖο 10 γράφει συμπερασματικά: «Ἡ Μασωνία κατὰ τὴν Ἐκκλησία μας, εἶναι σύστημα ἀντιχριστιανικὸν καὶ πεπλανημένον, διὰ τοῦτο καὶ δὲν συμβιβάζεται ἡ ἰδιότης τοῦ Χριστιανοῦ μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ Μασώνου. Οἱ πιστοὶ ὀφείλουν νὰ ἀπέχουν τῆς Μασωνίας, καὶ ὅσοι παρεπλανήθησαν καλοῦνται νὰ μετανοήσουν καὶ ἐπανέλθουν στοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας». Καὶ ἡ ἀκροτελεύτια φράση τοῦ κειμένου: «Ἂν γίνω μασῶνος, πρέπει νὰ παύσω νὰ εἶμαι Ὀρθόδοξος καὶ Ἕλληνν»! Συνεπῶς, οὐδὲν πρόβλημα θὰ ὑπάρξει, ἂν ἡ Ἱεραρχία μας, γιὰ μία ἀκόμη φορά, ἀνανεώσει τὶς παλαιότερες διακηρύξεις της γιὰ τὴν Μασονία.

Συμπερασματικά, δέν μπορεῖ νά τίθεται τό ἐρώτημα, ἄν ὁ Μασονισμός ἔχει καταδικασθεῖ ἀπό τήν Ἐκκλησία μας. Διότι ἔχει ἐλεγχθεῖ ἐπανειλημμένα, καί μάλιστα ὡς συγκρητιστική πολιτικοθρησκευτική πολυεθνική Ὀργάνωση, ἀσυμβίβαστη πρός τόν Χριστιανισμό ὡς Ὀρθοδοξία. Τόν πολιτικό του ρόλο σήμερα πραγματοποιεῖ ἡ Λέσχη Bilderberg, πού ἔχει αἰχμαλωτίσει τήν πλειονότητα τῶν πολιτικῶν δυνάμεων τοῦ τόπου μας.

(Πηγή: «Ορθόδοξος Τύπος», 30/3/2012)

ΣΧΕΤΙΚΟ ΑΡΘΡΟ:

Η Ορθόδοξη πίστη και η Μασωνία (Πρωτ. Βασίλειος Α. Γεωργόπουλος, Δρ. Θ.)

Διαβάστε άλλα άρθρα του π. Γεωργίου πατώντας εδώ